Ketabona | کتابونه
WWW.KETABONA.COM

بسم الله الرحمن الرحیم

@Ketabona
DOWNLOADED
WWW.KETABONA.COM
info@ketabona.com

د نړۍ د هر ریښتني مئين په نوم!

د کتاب نوم: مستان صوفي

لیکوال: نعمت الله رحیمي

۲۰۱۹ز - کابل

د ژمي لومړی واوره وریدله، هوا ډیره سړه وه د کوټه سنګي ګڼه ګوڼه د موټرو هارن د خلکو شورماشور او د پولیسو د موټر سایرن تر غوږ کیدو

په موټر کې ناست یوه عسکر وویل:

- قومندان صیب! کهٔ دا ریښتیا صوفي وای اوس بهٔ پهٔ داسې ګڼه ګوڼه کې بند نهٔ پاتې کیدو

قومندان عسکر ته رډ رډ وکتل لا نور هم ورته ځیر شو او پهٔ خندا یې وویل:

- هههههه! څه بلا یې

ټولو خندل له شیبې وروسته قومندان شاته ور وکتل ویې ویل:

- نجسه! پنځه میاشتې درپسې ګرځیدلي یو او تا لهٔ ځان ډونګي پیر جوړ کړی د خلکو منځ کې پټ یې

شیبه وروسته يې بیا وویل:

- مستان صوفي! خاورې صوفي وښایه خپل کرامات دا لاره خلاصه کړه

د قومندان خبره لا نۀ وه خلاصه عسکر وویل:

- قومندان صیب! پۀ څه سوچ کې غرق يې موږ حوزې ته را رسیدلي یو

قومندان حک حیران شو، ویې ویل:

- دا دننه بوځئ زه هم درځم

عسکرو مستان تر لاسو ونیولو او دننه ولاړل...

شیبه وروسته قومندان موټر چلوونکي ته وویل:

- موږ په ګڼه ګوڼه کې بند وو داسې نه ښکاريده چې په يوه ساعت کې به هم له هغه ځای ووځو خو ځنګه داسې ژر را ورسيدو

موټر چلوونکی مُسک شو ويې ويل:

- قومندان صيب! حيران خو زه هم يم، خو له هغه وروسته زما هيڅ په ياد ندي چې څنګه تردې ځای را ورسيدو

قومندان روان شو له ځانه سره يې وويل:

- لکه چې لويه سهوه مو وکړه خدای د موږ وبښي

څو شيبې وروسته نظارت خونې ته دننه شو، مستان صوفي غلی ناست ؤ يو کال کيدو د مستان له خولې چا خبره نه وه اوريدلې، قومندان کښيناست ويې ويل:

- اصلي نوم د راته ووايه!

مستان غلی ؤ څه يې نه ويل قومندان بيا وپوښتل:

- نوم د ووايه!

خو بیا هم مستان څه ونهٔ ویل د باندې ولاړ عسکر ته یې وویل:

- دا خبرې نهٔ کوي، خو زهٔ پوهیږم چې ښځګه خبرې پرې وکړم ته دوسیه وګوره د هغې انجلۍ نوم څه ؤ؟

عسکر ولاړ څو شیبې وروسته بیرته را ستون شو ویې ویل:

- قومندان صیب! د انجلۍ نوم زهرا دئ

قومندان یې لهٔ ځای پاڅیدو بیرته نظارت خونې ته ولاړ کښیناست شیبه وروسته یې وویل:

- زهرا د ولې ووژله؟

مستان سر پورته کړ قومندان یې لهٔ ګریوان ونیولو ویې ویل:

- د ځان وژل دومره درته اسانه ښکاري؟

قومندان د مستان سرو سترګو ته پهٔ کتو وډار شو رنګ یې زیړ اوښتی ؤ ویې ویل:

- ګوره! دا اوس د زما نهٔ د قانون ګریوان نیولی ؤ کهٔ وغواړم هرڅه درسره کولای شم خو بس یوه غوښتنه؟

- ووایه څه غوښتنه؟

- ماته خپله کیسه وکړه

مستان له شیبې چوپتیا وروسته وویل:

- څه چې کوې وکړه د هغې لهٔ یادونو مرګ ښهٔ دی مړ مې کړئ

قومندان د واره وویل:

- ستا دې د هغې پهٔ سر قسم وي ووایه، زهٔ صرف خپله دنده سرته رسوم

مستان قومندان ته ځیر شو ویې ویل:

- شین چای دم کړئ!

قومندان عسکر ته غږ کړ:

- دوه پیالې شین چای راوړه

مستان په غوصه وویل:

- په دوه پیالو کیسه نهٔ خلاصیږي

قومندان مُسک شو ویې ویل:

- سمه ده نور به بیا را وغواړم

څو شیبې وروسته چای را ورسید، مستان پیاله پورته کړ له چای یې غوړپ وکړ ویې ویل:

- ۲۰۱۵ز کال ؤ

له دې خبرې سره مستان غلی شو، قومندان وویل:

- همدومره وه؟ کیسه دې؟

له شيبې چوپتيا وروسته يې وويل:

- ۲۰۱۵ کال ؤ، په خوست کې مو ژوند کولو مونږ د پوهنتوني ځوانان له ډلې نۀ وو، فراغت ته ځکه پۀ تمه وو چې دوبۍ ته ولاړ شو له سره بۀ کيسه درته وکړم...

يو غوړپ چاى يې وڅکلو بيا يې پيل وکړ:

- لۀ ښوونځي فارغ شوي وو، خو صرف پايلې نه وې راغلې چې کامياب يو کۀ نه، سبا ته نتيجې راوتلې زۀ او ملګرى مې د کلي د جومات مخې ته ناست وو ملګري مې وويل:

- سبا له غرمې وروسته بۀ ځو

- ولې؟ چيرته ځو؟

- يو کس مې د پيدا کړى ده د دوبۍ ويزا را وباسي، ته خو ښۀ پوهيږې دولس کاله زحمت مو د دوبۍ لپاره باسلى

خبره يې راته درنه ښکاره شوه، سر مې وښورولو ومې ويل:

- والله! ریښتیا خو وايې باید لاس پکار شو

دلته مو خبرې خلاصې شوې، د ماښام لمونځ مو جومات کې وکړ او ملګرې مې عمر هم ولاړ زۀ هم خپل کور ته راغلم...

کلیو کې د شپې ډوډۍ وختي خوري، زما له رسیدو سره سم ډوډۍ تیاره وه، خيړتور ماما مې ناست ؤ تل بۀ موړ کره وو خو پۀ دې ورځ يې طبيعت راته خړ کړ ځکه پوهيدم کۀ د ماما مخ کې د دوبۍ خبره وکړم نو حتماً یوه خبره پکې کوي خو اړ وم ځکه سبا ته زموږ حرکت ؤ...

ډوډۍ مو خوړله ومې ويل:

- پلاره! زما کار څنګه شو؟

د پلار مې سترګې رډې رډې را ووتلې، خپلې ګوتې يې وخښلې ويې ويل:

- کوم کار؟ تا څه توره کړې؟ ته يو اضافي مصرف یې يو ورځ د کوم د ګټې کار کړی؟

زۀ غلی شوم، پۀ ویلو یې شرمیږم خو زما د پلار زما سره نۀ وه جوړه، تل یې راته ترخې خبرې کولې خو مشر ورور مې بیا د کور خان ؤ ځکه د پلار عسکري یې کوله، د مجلسو او خلکو پۀ مینځ کې تل پلار ښکنځلم خو د ده راکړې تربیې نۀ پریښودم چې حتیٰ د یوې وړې خبرې ځواب یې هم ورکړم بس څه مې نۀ ویل پلار دئ نو، خیر خبره دلته وه چې پلار دا خبرې راته وکړې شیبه وروسته یې ما وویل:

- هغه... دوبۍ ته... تل وایې لۀ تا څه جوړ نۀ شول خو دوبۍ ته مې ولیږه

پلار مې پۀ غوصه وویل:

- نور څه خو نۀ غواړې؟

نور یې څۀ ونه ویل د دسترخوان لۀ سر را پورته شو او کۀ کاسه لاس ته ورغله او کۀ پیاله زۀ یې پرې وویشتم، لاس کې مې د پیالې ښیښې خښې شوې وې، د مخ نقشه مې بدله شوې وه خو ما یوه آه هم ونکړه دباندې انګړ ته ولاړم کښیناستم، زۀ خپل بخت ته حک حیران وم کله کله خو مې ګُمان کولو چې شاید زۀ بې اولاد نۀ یم

دښمن یې یم ځکه که اولاد نه وم او پردی وم په پردي هم د چا پیرزو نشي داسې ظلم، او زما خو میاشت حتماً یو وار داسې حال کیدو، خیر ناست وم د انګړ مینځ کې ونې ته مې تکیه کړې ځو شیبې وروسته مې یوازینۍ دُنیا زما مورکۍ راغله خپل د جامو ګنډلو له ماشین یې ورسره له ګنډلو جامو پاتې یوه ټوټه راوړه څنګ ته مې په سپیرو خاور کې کښیناسته لۀ لاس یې ښیښې راته وباسلې په ژړغوني غږ یې وویل:

- زویه! ته خو پوهیږې چې پلار دې...

خبره یې پوره نۀ شوه په ژړا شوه زما په غیږ کې یې سر را کیښود دې کلونو زړه ما هم تش کړ بې واکه مې وژړل...

څو شیبې وروسته مې مور زما له غیږې سر پورته کړ خپل د پلو غوټه یې خلاصه کړه ویې ویل:

- ته زما زوی یې، زما! نشتون دې زغمم خو نور دې نۀ پرېږدم چې داسې ظلمونه دربانديې وشي، دا د سرو بنګړي دي، تر دوبۍ د نشي رسولای خو له دې ژوند به خلاص شې، ولاړ شه د مور دعا دې درسره ده...

مور مې ولاړه، شیبه وروسته زهٔ هم خپلې خونې ته ولاړم، زړه مې ډېر ډک ؤ اوښکو مې بالښت لوند کړی ؤ، اوښکې مې پهٔ بالښت وچې شوې، شپه نو چیرته راته تم کیده، شپه سبا شوه، پلار مې سهار وخته تللی ؤ، خپل ګران زوی يې هم ورسره تللی ؤ هغه يې د هر سفر همسفر ؤ، خپل د ښوونځي کڅوړه کې مې خپل څو جوړه کالي واچول، له مورکۍ سره مې پهٔ سرو سترګو خدا پاماني وکړه، له هغه ځای د عمر سره ښوونځي ته ولاړم د آزموينو پايلې راغلې وې، له دولسم ټولګي پهٔ لومړۍ درجه فارغ شوم، پهٔ درسونو کې ښهٔ وم خو د پایلو پاڼې مې يوه ورځ پلار ونهٔ کتلې چا مې پهٔ سر د آفرينۍ لاس را کش نهٔ کړ ځکه راته پايلې تل بې مانا وې...

څو شيبې وروسته زهٔ او عمر لهٔ ښوونځي را ووتلو عمر دوبۍ ته روان ؤ، خو زما سره تر کابل د تګ پيسې هم نهٔ وې يوازې د مورکۍ بنګړي راسره وو چې ما يې د نهٔ پلورلو پريکړه کړې وه، خو ريښتني ملګري د انسان له رګ رګ خبر وي زما د لاس د ټپ پهٔ ليدو پهٔ هرڅه پوه شوی ؤ، د کابل ته تلونکو موټرو هډه کې وو چې عمر وويل:

- رنګ د ولې زيړ اوښتی؟ مستانه! تهٔ ما پردی ګڼې؟

- نه بس د کور او کلي پريښودلو لړ غمجن کړم

- تهٔ خو پوهیږې زهٔ وروور نلرم، او ستا د وروور پهٔ شتون کې وروور نشته، کور کې څه درسره کیږي زهٔ خبر یم، پهٔ کلي کې بې لهٔ ما بل ملګرى نلرې، نو خبره د کلي او کور نده، تر هغې دوبی ته نهٔ ځو ترڅو مو ستا د تګ پیسې ندي پیدا کړي اوس کابل ته ځو دواړه کار کوو دواړه بهٔ ستا د تګ لپاره پیسې وګټو

د عمر ددې خبرو پهٔ اوریدو مې سترګې ډکې شوې، د ویلو او مننې لپاره الفاظ نهٔ وو، غلی پهٔ موټر کې ورسره کښیناستم...

څهٔ ناڅه لاره اوږده وه، د غرمې ډوډۍ مو نهٔ وه خوړلې ډیر وږى شوى وم، خو بس چې اوس پهٔ عمر باندې بوج وم نهٔ مې غوښتل د خوړلو لپاره څهٔ ترې وغواړم، عمر هم کوم د خان زوى نهٔ ؤ چې ما بهٔ یې پیسو ته سترګې پټولې، د لوږې د هیریدو لپاره مې ځان بوخت وساتلو د ښوونځي کڅوړه مې خلاصه کړه پهٔ یوه جیب کې زما څو جوړه جامې وې بل جیب مې خلاص کړ د کتابونو لهٔ مینځ د ډوډۍ بوى راغی یو کتاب مې پورته کړ یوه پلاستیکي کڅوړه کې کاغذ ښکاریدو کڅوړه مې خلاصه کړه، د کاغذ مینځ کې غوړې ډوډۍ وې، پوه شوم مور مې راته ایښې وې، مورکۍ پوهیده چې دا

مظلوم زوی یې په لاره کې د لوږې ښکار کیږي، سترګې مې ډکې شوې، غوړه ډوډۍ مې راوخیسته عمر د موټر له کړکۍ د باندې کتل په اوږه مې ورته لاس کیښود را ویې کتل ډوډۍ مې په مینځ نیمه کړه او نیمه مې عمر ته ورکړه، د ډوډۍ خوړلو وخت کې مې مخ بل خوا کړ ځکه د مور مهربانۍ د غریبۍ دې ډوډۍ مې سترګې له اوښکو ډکې کړې وې...

قومندان د مستان د خبرو په اوریدو خپه شو، سترګې یې ډکې شوې د باندې عسکر ته یې غږ کړ:

- نور چای راوړه

مستان مُسک شو ویې ویل:

- قومندان صیب لکه چې سترې شوې زما له کیسې، هسې هم د غم کیسې د چا نه خوښیږي!

قومندان د واره وویل:

- نه نه! دوام ورکړه

لنډه شيبه وروسته مستان وويل:

- کابل ته را ورسيدو د خوست هډه کې ولاړ وو، خو زموږ لومړی ځل ؤ چې کابل ته راغلي وو، په پوښتنو پوښتنو تر جادې را ورسيدلو يو کس ويلي وو چې دلته کرايي خونې پيدا کيږي په يوه ودانۍ کې مو يوه خونه په کرايه ونيوله، دننه ولاړو، خونه د خونې په څير نه وه خو زموږ له مجبورۍ ډيره ښه وه، اړ وو چې همدلته واوسو، غلي ناست وو زما خو خوله څکه تړلې وه چې زما لپاره عمر هم پاتې ؤ، ځان راته بد ښکاريدو، دا سخته ورځ تيره شوه، خو نورې سختې هم مخ ته لرو نه پوهيدو سهار ؤ، وختي د باندې ولاړو...

چای را ورسيدو، قومندان پياله د مستان مخ ته کيښوده، مستان وويل:

- پردی ښار، پردي خلک وو، نه پوهيدو د کار لټولو لپاره چيرته لاړ شو، يو خوا بل خوا ګرځيدو چيرته هم کار پيدا نشو، د ماسپښين لمونځ مو يو جومات کې وکړ، خو ځنګه چې وخت نه تم کيږي، ګيډه هم هغسې ده که پيسې لرې که نه لرې، که خفه وې که

خوشحاله، خو ګیډه ډوډۍ غواړي، د عمر طرف ته مې وکتل ویې ویل:

- ولې برګ برګ راګورې؟

څه مې ونه ویل، خپل د واسکټ جیب ته مې لاس کړ، یو کاغذ مې ګوتو ته راغی رایاد شو چې همغه شلیدلې لس افغانۍ دي چې د کرکټ د بال د ټېپ لپاره مې ساتلې وې، خو! د مقدر لوبه وه په دې ورځ یې په درد وخوړل راته، عمر ته مې وویل:

- ته همدلته کینه، زه ژر راځم

ولاړم د سړک پر سر د رنګ رنګ خواړه پلورل کیدل، ځیني خو دومره رنګینه خواړه وو چې کله مې لیدلي هم نهٔ وو، او زما سره یو شلیدلی لسګون چې حک حیران وم څهٔ واخلم، یو خوا بل خوا مې وکتل د سړک بل خوا پیرکي پخیدل ور روان شوم، دري مې نهٔ وه زده پهٔ پښتو ژبه مې وپوښتل:

- وروره! دانه پهٔ څو دی؟

پلورونکي وویل:

- دانه ی ده روپه

لومړی ځل ؤ ښار ته راغلی وم، او لومړی ځل ؤ دري ژبه مې د چا له خولې واوریده، خو په " ده روپه" باندې پوه شوم، ومې ویل:

- یو دانه راکړه

- میخوري یا میبري؟

په دې خبره مې سر خلاص نه شو، څنګ ته یو بل کس خوړل هغه راته وویل:

- وایي دلته یې خورې که وړې یې؟

- وړم یې

له شیبې وروسته یې په یوه کاغذ کې پیرکی تاو کړ را یې کړ، لسګون مې ورکړ، روان شوم چې بیرته یې غږ وکړ بیرته ور وګرځیدم، پیرکي یې رانه واخیست او لسګون یې را وغورځولو، پوه شوم چې حتماً د زوړوالي لپاره نور نه چلیږي، بیرته د عمر خوا ور ستون شوم، عمر وویل:

- چیرته تللی وې؟

ونشو ومې ویل:

- وړی وم تا خو غږ ونهٔ کړ زما سره یو زوړ لسګون ؤ ولاړم چې یو څه راوړم هغه هم زموږ لهٔ بخت ډېر زوړ شوی ؤ، چا نهٔ اخیستو

عمر غلی شو، لنډه شیبه وروسته یې وویل:

- وروره یو راز ووایم؟

- هو ووایه پیسې نشته اړ یو د یوبل خبرې وخورو

عمر بیا غلی شو، څو شیبې وروسته یې وویل:

- لهٔ ما سره ټولې دومره پیسې وې چې کابل تهٔ پرې راغلو او خونه مو پهٔ کرایه ونیوله، زهٔ هم لهٔ کور پټ راغلی یم څوک خبر ندي

خپل تندی مې وو هلو ومې ویل:

- یا ربه! یو دا کم وو، اوس به څه کوو؟

عمر وویل:

- پیسې نلرو، خدای خو لرو، زوړ لسګون درسره وساته، هغه به ددې وخت یادګار شي اوس چې دواړه له کور تښتیدلي یو څه به کوو بیا به بیرته ځو

هیڅ مې ونهٔ ویل، شیبه وروسته بیرته روان شوو، دا ورځ هم تیره شوه، خو د خدای لهٔ پریکړو هیڅوک نهٔ وي خبر، موږ ته هم د هغې ورځې د لمر وړانګې ساده ښکاریدې خو هغه ځلا مو پکې ونهٔ لیده کوم چې زموږ مقدر یې بدلولو...

د کوم هوټل پهٔ خونه کې چې اوسیدو مالک یې راته وویل چې لږ مخکې چوک دی هلته لاړ شئ کار بهٔ پیدا شي، موږ نهٔ غوښتل د کار کولو یوه کوچنۍ لاره هم ورک کړو همداسې مو وکړل چوک ته ولاړو خو زموږ پهٔ ځېر پهٔ سلګونو نور هم د کار لټولو پهٔ هیله د سړک پر سر ناست وو، ګړۍ وروسته یو کس راغی د کاریګرو

پۀ ګڼه ګوڼه کې یې هر یو کس ته بیل بیل کتل پر ما او عمر یې غږ وکړ مخکې ورغلو، ویې ویل:

- رنګمالي کولای شئ، ګورئ د یوې ورځې کار ندی کۀ سم کار مو وکړ کیدای شي د تل لپاره مو وګمارم

د واره مې وویل:

- هو صیب! هرڅه چې وغواړې کولای یې شو

- سمه ده نو موټر ته را پورته شئ

موټر کې کښیناستو، څو شیبې وروسته ورسیدو پۀ کار مو پیل کولو ومې پوښتل:

- وبښه صاایبه! دا کوم ځای دئ؟

- کارته چهار دئ

- ښه

کار مو پيل کړ د کابل کارته چهار سيمه موږ ته ډېره عجيبه ښکاره شوه ځکه لومړی ځل مو ؤ، او پاکه سيمه وه، مازديګر ؤ، دوه پوړه رنګ شوي وو، د کور مالک راغی ويې ويل:

- ماشاءالله زما پهٔ زړه مو کار کړی دئ، خو اوس يې بس کړئ ناوخته ده

دواړو ته يې ۳،۰۰۰ افغانۍ راکړې ويې ويل:

- واخلئ ماشومانو ته مو څهٔ پرې واخلئ دا د مُرد پيسو کې نهٔ حسابوم

عمر رډ رډ راته وکتل ويې ويل:

- صايبه! ماشومان خو پريږده موږ لا کور نلرو دلته

سړي وويل:

- نو چې داسې ده ترڅو دا کارونه خلاصيږي، همدلته واوسئ د خوب ځای بهٔ درته برابر کړو مخامخ زموږ زوړ کور دئ بيا راشئ بړستنې او نور شيان بهٔ درکړو

سړی روان شو، بیرته را وګرځیدو ویې ویل:

- هغه پیسې راکړئ تاسو ماشومان نهٔ لرئ نو

پیسې یې واخیستې او لاړ...

عمر ته مې په غوصه وویل:

- درئ زره وې، څه ضرورت ؤ چې ریښتیا ووایې؟

عمر غلی ؤ، شیبه وروسته یې وویل:

- زهٔ ځم اودس کوم

عمر ولاړ اودس یې وکړ او بیرته راغی، زهٔ هم ولاړم اودس او لمونځ مې وکړ، همداسې ناست وو، تیاره کیدونکې وه عمر وویل:

- لاړ شه بړستن، توشک، نرم بالښت راوړه

- یو شین چای بهٔ هم راوړم ښنګه د خوښه ده؟

- دا خو بهٔ لا ښهٔ شي

- زغله! زهٔ ستا مزدور یم؟

عمر له شیبې چوپتیا وروسته وویل:

- ورور مې نهٔ یې؟

مُسک شوم او روان شوم ترڅو دا ځیزونه راوړم د کور دروازه مې ټک ټک کړه، شیبه وروسته مې د یوې انجلۍ غږ واورید ویې ویل:

- څوک یې؟

- زهٔ یم

- ته څوک یې نوم لرې؟

- مخامخ کور کې کار کوو د خوب لپاره...

لا مې خبره نهٔ وه خلاصه ویې ویل:

- ښه خو وایه چې رنګمال یم، ته څو شیبې تم شه زهٔ یې راوړم

انجلۍ ولاړه، څو شیبې وروسته د دروازې لهٔ شا غږ شو ویې ویل:

- لاس مې بند دئ، دروازه خلاصه ده کش يې کړه

دروازه مې خلاصه کړه، يوه معصومه انجلۍ مې ولیده مخ يې پټ ؤ، سترګو يې څرک وهلو برستنې يې راکړې ټيکرى يې لۀ مخ ولويدو، پۀ لیدو يې زما زړه د هغې پۀ پلو کې ولیدو او زۀ ترې روان شوم...

بیرته ولاړم، داسې فکر مې کولو زما ښخه چې څه ورک وو پيدا کړي مې دي، هرڅه ښۀ ښکاريدل، يخ بادونه سره ګرمي، خواږه، ترخه هرڅه راته ښۀ ښکاريدل کۀ پۀ هغې وخت کې چا زما د وژلو کوښښ کړى واى هم ښۀ بۀ راته ښکاريدل، پۀ خيالونو کې يې ډوب وم چې عمر وويل:

- مستانه! چيرې يې؟

- چيرې بۀ وم ستا مخ کې يم

- پوهيږم خو څه سوچونه کوې؟

- هيڅ هسې بس

لهٔ کلونو وروسته شپهٔ لهٔ یو ښهٔ احساس سره تیره شوه، تر غرمې کور رنګ شو او د کور د مالک پهٔ تمه ناست وو، له ډوډۍ خوړلو وروسته مې لمونځ وکړ خو نهٔ مې غوښتل لهٔ دې ځای لاړ شم داسې ښکاریدل چې د هغې سره مې د کلونو ریښې تړلې ګڼې پهٔ یوه نظر خو ځوک دومره نهٔ وصل کیږي بس همدا دعا مې کوله چې کاش پهٔ دې کور کې د پاتې کیدو یو پلمه پیدا شي...

ګړۍ وروسته د کور د مالک کوچنی زوی راغی، ویې ویل:

- پلار مې زنګ وهلی ؤ، چې تاسو بهٔ نور دلته اوسئ راشئ زموږ لهٔ کور د خونې لپاره فرش او نور سامان راوړئ

حک حیران شوم، چې دعا مې لهٔ خولې ووتله او قبوله شوه، ماشوم بیرته ولاړ عمر هم خوښ شو خو خبره لا نهٔ وه مالومه چې ولې یې موږ دلته پاتې کړو ځکه دې کور مالک تر راتګ پهٔ تمه وو چې خبره څه ده، مازدیګر ؤ، چې د کور مالک راغی ویې ویل:

- تاسو تراوسه باید خونه درته فرش کړې وای ولې ناست یئ، ورشئ هرڅهٔ راوړئ ترڅو دا کور پوره جوړیږي یو کال خو وخت نیسي لا پکې ډیر کارونه پاتې دي، ددې لپاره چې وسائل شي باید یو

کس پکې ژوند وکړي موږ بوخت خلک یو لۀ موږ نکیږي نو تاسو همدلته اوسئ د میاشتې بۀ دواړو ته ۱۵،۰۰۰ افغانۍ تنخوا هم درکوم

ما او عمر یو بل ته وکتل، زما سترګې ډکې شوې د خدای مهربانۍ ته فکر وړی وم، هغه سختې چې مو څو ورځې تیرې کړې دومره ژر پۀ اسانۍ بدلې شوې، له شیبې چوپتیا وروسته مې وویل:

- سمه ده، صایبه! خدای د خیر درکړي

صایب ولاړ...

ورځې تیرې شوې اونۍ تیرې شوې ۳ وخته ډوډۍ هم د صایب لۀ کور راتله، ډوډۍ بۀ دومره خوند نۀ کولو څومره خوند چې بۀ د لوښو پۀ بیرته وړلو کې ؤ، خو زۀ نۀ پوهیدم چې د زهرا خیالات لوی دي او موږ یې د پلار نوکر یو، یوه میاشت تیره شوه د بلې میاشتې پۀ لومړي تاریخ یې تنخوا راکړه ۱۰:۰۰ بجې عمر ولاړ ښار ته ځینې اړین څیزونه یې راوړل زۀ پۀ کور کې پاتې شوم، غرمه شوه خو عمر رانغی، د عمر موبایل ته مې زنګ ووهلو

ځواب یې ورنکړ چې شیبه وروسته دروازه ټک ټک شوه په منډه ورغلم ما ویل عمر به وي چې دروازه مې خلاصه کړه هغه وه، ډوډۍ یې راوړې وه، زه د هغې ښکلا ته فکر وړی وم، همداسې مې ورته کتل، غوږنه مې کانه شوي وو هغې څه ویل خو ما همداسې ورته کتل یو دم یې په لوړ آواز وویل:

- کوڼ یې؟ اورې! لاس مې وسوځیدل واخله

ژر مې وویل:

- آه! وبښه پام مې نه ؤ

- هو زه پوهیږم چې ستا پام چیرته ؤ

- چیرته ؤ؟

- ماته د کتل، د وږي نظر به نور چیرې وي؟

څه مې ونه ویل غلی وم، چې یو شرنګ شو، پیاله ولویده خو ما هغې ته کتل هغې وویل:

- کوڼ خو وې اوس ړوند هم شوې؟ وګوره پښه کې د ښیښې ننوتلې

پهٔ منډه خپل کور ته ولاړه، شیبه وروسته بیرته راغله یو ټوټه یې پهٔ لاس کې وه ویې ویل:

- کورته دننه راشه دباندې خلک دي

کور ته دننه ولاړم، له پښې یې راته ښیښې وباسلې او ویې تړله، کټ مټ زما د مور غوندې وه، سترګو ته مې یې وکتل پوه شوم اوښکې پکې ښکارېدې زما هم سترګې ډکې شوې خو ځان مې کابو کړ ومې ویل:

- دومره زحمت د وباسلو، اړتیا نشته، زما تقدیر هم زخمي دئ، ښیښې او بدبختئ لهٔ کلونو پکې خښې دي..

څه یې ونهٔ ویل، ودریده او روانه شوه د دروازې خواته ودریده، څو ګامه مخکې راغله ویې ویل:

- د تقدیر ټپونه پهٔ دوا نهٔ جوړیږي، هرڅهٔ موقت دي، خو کهٔ بې باکه وې نو هرڅهٔ بهٔ تر پای درسره مل وي ستا بدبختي هم...

پهٔ منډه روانه شوه ویې ویل:

- ځان ته پام کوه!

په نورو خبرو خو مې سر خلاص نشو خو د پام کولو خبرې يې ډېر خوند راکړ، ولاړم ډوډۍ مې وخوړله ناست وم، شيبه وروسته دروازه ټک ټک شوه عمر راغی خونې ته دننه کيدو وخت کې هغه مخکې روان ؤ زه يې شاته روان را ويې کتل ويې ويل:

- آه! ته ولې ګوډ ګوډ ځې؟ خيريت دی؟

- واه! په داسې تګ کې خوند دی

- ماغزه د له لاسه ورکړي دا څه وايې؟

- رک روغ يم! د مينې لومړی نښه ده، هر درد يې دوا ده

عمر مُسک شو څه يې ونه ويل، خونې ته دننه شو دواړه کښيناستو يوه کڅوړه يې را ډکه کړې وه ومې ويل:

- ريښتيا! دا دومره ډېر د څه راوړې؟

- هو ريښتيا نور يې څه کوې، دوه موبايلونه مې واخيستل دا ټچ سکرين دي

- په څو د واخيستل؟

- دواړه په ۱۰،۰۰۰ افغانۍ

- څه خر يې! د ټولې مياشتي خوارۍ پيسې دې برباد کړې؟

- ته پرېږده ياره! په کښيناستلو سترې شوم، دواړه به فيسبوک جوړ کړو سات به مو تير وي

- زما دا شيان نه خوښيږي

عمر ټينګار وکړ، فيسبوک يې راته جوړ کړو خو زما سر نه پرې خلاصيدو يوه شيبه مې فيسبوک ښکته او پورته کړ خوند يې رانکړ موبايل مې کيښود او پر ما خوب غلبه وکړه، ويده شوم...

ساعت وروسته مې سترګې پرانيستې، عمر نه ؤ، په سيمه کې يې ملګري پيدا کړي وو د مازديګر وخت کې به د باندې تللو، پاڅيدم د ترسره کولو لپاره څه نه وو موبايل مې را واخيست له ځان سره مې وويل:

- ته راځه! يو وار وګوره دا فيسبوک مخکې خو يې خوند نه ؤ

فیسبوک مې خلاص کړ خو بدبختانه زهٔ پهٔ انګلیسي نهٔ پوهیدم همداسي ځینې انځورنه پکې راتلل، یو بربنډ انځور راغی وارخطا شوم، هرڅهٔ مې کوښښ وکړ نهٔ ورکیدو، موبایل جام ؤ د بل څهٔ کولو ته مې فکر نهٔ ؤ موبایل مې د ځمکې وویشتلو او ټوټې ټوټې شو، ټوټې یې هغسې پر ځمکه پرتې وې زهٔ ولاړم چې اودس وکړم، ترڅو مې اودس کولو عمر راغلی ؤ، ویې ویل:

- ما ۱۰،۰۰۰ برباد کړې کهٔ تا ۵،۰۰۰ ؟

- بس اعصاب یې راته وخوړل ترڅو پهٔ کوم څه نهٔ پوهیدې باید یې استعمال نکړې، او ماته ۱،۰۰۰ افغانۍ راکړه زهٔ سبا د انګلیسي ژبې کورس کې داخله کوم چې اوس ټولې برباد نکړې

عمر د موبایل ټوټې ټولولې ما لمونځ وکړ، ماښام شو، او شپهٔ تیره شوه...

سهار ولاړم، د انګلیسي ژبې کورس کې مې داخله وکړه لومړی ورځ ښه تیره شوه ځکه زهٔ ډېر لهٔ کور دباندې نهٔ تللم دا لومړی ځل ؤ ځینې ملګري مې هم پیدا کړل...

اته میاشتې تیرې شوې، انګلیسي مې څۀ ناڅه زده کړې وه خو د
انګلیسي ترڅنګ مې دري وړیا زده کړه، مینه هغسې ځای پر ځای
پاتې وه زۀ خو هسې خدای ګونګی کړی وم خو هغې هم هیڅ نۀ ویل
د کور لۀ دوهم پوړ د هغوی د کور انګړ ښکاریدو کله به مې چې
مطالعه کوله دوهم پوړ ته تللم، له کتاب مې ډېر د هغوی انګړ ته ور
کتل خو کله بۀ چې هغه راغله زما زړه بۀ درزیدو چې ومې نۀ
ګوري ځکه بۀ بیرته د لاندې راغلم، وخت تیریدو، د انګلیسي ژبې
له زده کړې دولس میاشتې تیرې شوې، د فراغت محفل ؤ د تل پۀ
څېر زه پۀ لومړۍ درجه فارغ شوم، خو د فراغت د سند تر څنګ
مې پۀ همغه کورس کې دنده ترلاسه کړه...

لۀ دندې مې یوه میاشته تیره شوه، د لومړۍ میاشتې تنخوا مې
واخیسته اوس نو تر ډیره د ټولنیزو رسنیو پۀ استعمال پوهیدم ځانته
مې موبایل واخیست، پر فیسبوک مې د "مستان صوفي" پۀ نوم
حساب پرانیست لومړۍ بلنه مې عمر ته ولیږله لۀ کمې مودې
وروسته زۀ او عمر دومره مډرن شولو چې مخامخ بۀ ناست وو خو

پر میسنجر بهٔ مو پیغامونه یوبل ته لیږل، همداسې یوه شپه ناست ؤ عمر پیغام را ولیږلو:

- دا ستا معشوقه ماته سمه نهٔ ښکاري

موبایل مې کیښود مخامخ مې ورته وویل:

- ولې څه ستونزه ده؟

- ته خو ټوله ورځ دنده کې وې خو زهٔ یې وینم رنګ رنګ موټر راځي کله یوه کې ځي کله بل کې

حک حیران شوم، خو ما پهٔ خپله مینه شک نهٔ شو کولای ومې ویل:

- نالیدلی قضاوت مکوه!

- بس زړه دې خو مخکې ددې چې د بل شي اظهار وکړه، تهٔ خو ډېر دارن یې

څه مې ونهٔ ویل، کهٔ څه هم شک مې نهٔ کولو خو شپهٔ پهٔ همدې سوچونه سبا شوه چې " دا بهٔ ښوک وي، بل چاسره خو بهٔ مینه نلري؟... "

سهار دندي ته تللم، دریشي مې اغوستې وه، روان وم چې عمر وویل:

- یاره هسې دباندې ځې هغه لوښې هم یوسه

لوښي مې له ځان سره واخیستل خو زړه مې درزیدو ځکه دریشۍ کې راته ځان لړ بل ډول ښکاریدو خو د دندي اصول وو، اړ وم، دروازه مې ور ټک ټک کړه خلاصه یې کړه لوښي مې ورکړل څه مې ونهٔ ویل روان شوم غږ یې کړ:

- دریشي سره ښکلی ښکارې!

خوښ شوم! او دندې ته روان شوم، مازدیګر بیرته کورته را روان وم، پهٔ لاره بهٔ مې سر ښکته اچولای ؤ کور ته نږدې وم یو غږ شو:

- مستانه!

ور ومې کتل عمر ؤ، خو ګامه مخکې ورغلم ومې ویل:

- څهٔ دي؟ ته لکه چې ټوله ورځ دباندې وې نهٔ پوهیږې چې د کور د ساتنې لپاره پیسې راکوي

- نه یاره دا اوس راغلم، او د کور د مالک پکار وي

- ښه سمه ده، ورځم

کور ته ولاړم شیبه وروسته صایب هم راغی ځو شیبې مو ځینې خبرې وکړې، د تګ وخت کې یې وویل:

- هغه زما لورکۍ نوې پوهنتون کې داخله کړې انګلیسي ژبه کې ستونزه لري کۀ ته ورسره لږ مرسته وکړې...

پۀ زړه کې خوښ شوم، خو د زړه عکس العمل مې پر څیره خپور نۀ کړ ومې ویل:

- سمه ده صایبه! نور د همدا وخت راځي زۀ بۀ خپل کوښښ وکړم ورسره

کورته دننه ولاړم، او لۀ خوشحالۍ مې زړه ټوپونه وهل، ورځ پۀ ورځ مې ژوند ښۀ کیدو، خو همداسې بۀ دوام ولري یا نه موږ نۀ پوهیدو...

سبا مازديګر له دندې بېرته کورته راغلم، عمر د کور انګړ کې ناست ؤ زهٔ دننه تللم ويې ويل:

- پيکی د سم کړه، شاګرده دې درته پهٔ تمه ده

مُسک شوم، خوني ته دننه شوم خپل بيک مې کيښود د درس لومړۍ ورځ پهٔ خوښۍ پای ته ورسيده کله چې بېرته تلله ويې ويل:

- کهٔ پهٔ درسونو کې مې ستونزه درلوده نو څنګه يې درته ووايم؟

- کور مو مخامخ دی، يو ځل راځه

- هرځل چيرته راتللی شم، انجلۍ يم خلک خبرې کوي، کهٔ خپله د واټسپ شميره راکړې

له خوشحالۍ مې ژبه ګونګۍ شوه، پهٔ کاغذ مې ورته شميره وليکله کاغذ مې ورکړ...

د شپې ډوډی مو وخوړله، عمر لوبښي وينځل زهٔ خونه کې ناست وم او فيسبوک مې کتلو چې د واټسپ د پيغام شړنګ شو خلاص مې کړ، نوې شميره وه د انجلۍ انځور يې پر پروفايل ؤ، پوه شوم چې

زهرا ده، ځکه ما خو کومې بلې انجلۍ ته شمیره نۀ وه ورکړې، پیغام پاڼه مې خلاصه کړه لیکلي وو:

- سلامونه

ځواب مې ورکړ:

- وعلیکم سلام!

شیبه وروسته پیغام وکتل شو، بیا ځواب راغی:

- څنګه یې رنګماله؟

دې خبرې یې دومره خوند رانکړ، داسې ښکاریدل چې ملنډې راباندې وهي، خو د همغې رنګمالۍ لۀ برکته مې دومره پرمختګ کړی ؤ، ځواب مې ورکړ:

- ښه یم! ته څنګه یې د صاحب لورکۍ؟

- زۀ هم ښه یم، یو څه وپوښتم؟

سوچ مې کولو چې څه پوښتنه کوي ومې ویل:

- هو مهرباني!

شيبه وروسته بيا پيغام راغی:

- ته ولې هر ځل د دوهم پوړ له کړکۍ پټ پټ راګورې؟

حيران شوم، چې ځنګه يې ليدلی يم، ومې ليکل:

- زه مطالعه کوم! چاته مې ندي کتلي

- ګوره زړه دې همدا د چانس دئ چې ووايې

څو شيبې مې ځواب ورنکړ خو زړه مې نه صبريدو بيا مې وليکل:

- څه ووايم؟

پيغام يې وکتلو، څو شيبې وروسته ځواب راغی:

- اوس څه نه وايم سبا مازديګر به مخامخ خپل د زړه خبره راته کوې

خبره يې وکړه او آفلاين شوه، زما په اوږو يې غرونه غرونه بوج واچولو او هغه ويده شوه، زۀ ټوله شپۀ په همدې انديښنو سر وم چې ځنګه ووايم ورته خپل د زړه خبره ځنګه ووايم...

ورځ مې هم همداسې تيره شوه، بيرته کور ته را روان وم په ځان مې ډېر فشار راوړی ؤ غوښتل مې ووايم چې په لاره کې يو موټر پۀ تيزئ سره تير شو، مردارې اوبه زما خوا ته وشيندلې، غوصه شوم غږ مې کړ:

- عقل لرې؟ په لاره انسانان روان دي، حيوانان نه!

موټر بيرته را وګرځيدو کس ښکته شو، او په مخ يې په سوک ووهلم، بيک مې رانه پر ځمکه ولويد بيرته مې پورته کولو چې لۀ موټر يوه انجلۍ ښکته شوه هلک ته يې وويل:

- راځه نو! پريږده يې کم عقل خلک دي

سر مې پورته کړ ور ومې کتل، زهرا وه، رنګ يې زير واوښت هيڅ مې ونۀ ويل او همداسې روان شوم...

ناهيلی شوم، زما د خوبونو نړی زما په شتون کې نړيدله خو ما هيڅ نشو کولای، هرڅه بې خونده او خړ پړ ښکاريدل، نه مې د څه خوړلو ته زړه کيدو نه د کوم کار ترسره کولو ته، دنده مې پريښوده، مياشتې تيرې شوې د هغې مخ ته مې لا ونه کتل، د هغې د هيرولو پريکړه مې کړې وه، آنلاين مې يوه دنده پيدا کړه، آنلاين سټاک مارکيټ کې مې خپل د بانکي حساب ټوله ګټه وته ولګوله، کوم Shares چې ما سهار اخيستي وو، مازديګر يې بيه څلور برابره شوې وه، نه پوهيږم څه وشول خو شيبه په شيبه ګراف لوړ تلو، سهار مې اخيستي Shares وپلورل، په ۲۴ ساعتونو کې مې ۱۴ لکه افغانۍ وګټلې، عمر مې هم په دې کار بوخت کړ په يوه مياشت کې زه ميليونر شوی وم، هغه د غريبۍ او بې کسۍ ورځې دا ځل بيخي په خلاصون وې، خو هغه مې له زړه نه وتله...

د ۲۰۱۸ز کال لومړۍ ورځې وې، مور د دومره پيسو په لرلو سره لا په همغه کور کې اوسيدو، د غرمې وخت ؤ ډوډۍ مو خوړله چې دروازه ټک ټک شوه زه ورغلم خلاصه مې کړه د زهرا پلار ؤ څو نور کسان ورسره وو کور يې وکتلو هغه کسان ولاړل د زهرا پلار ته مې وويل:

- دوی څوک وو؟

- دا کور خرڅوم دوی يې اخلي ځکه يې وکتلو

غلی شوم، لۀ دې ځای تګ راته سخت ؤ، زهرا کۀ هر څنګه وه ما مينه ورسره کړې وه او مينه مې ورسره لرله، شيبه وروسته مې وويل:

- وبښئ! پۀ څو يې خرڅوئ؟

- ۵۵،۰۰۰ ډالر ، ههه اخلي يې

د واره مې وويل:

- ۶۰،۰۰۰ درکوم کور زموږ شو!

د زهرا پلار حيران شو ځکه زموږ لۀ ګټې لا څوک نه وو خبر بس سر يې وښورولو هو يې وويل، څو شيبې وروسته د بانک پۀ لور روان شوم، پۀ لاره کې مې زهرا وليده خو لۀ يو بل هلک سره، د زړه زخمونه مې داسې بار بار تازه شوي وو لومړی ځل خو نۀ ؤ،

ګړۍ وروسته لهٔ بانک بیرته را ستون شوم تر سبا د کور اخیستلو چارې سرته ورسیدې...

لهٔ عمر سره ناست وم لهٔ ځانه سره مې ویل:

- آه! زهٔ خو رنګمال یم، تهٔ خو د مالدار پلار لور یې، تاسو هوښیار او موږ کم عقل خلک یو

عمر وویل:

- دا څه ګډوډ لګیا یې؟

غلی وم شیبه وروسته مې وویل:

- راځه یو کار دئ

- څه؟

- ته غلی شه!

ولاړو له بانک مو یو څه پیسې را وویستې او یو تر ټولو نوی ماډل موټر مې واخیست او بیرته کورته راغلو، د شپې ناست وو عمر وویل:

- ورورہ! څه ستونزه لرې؟ ټولې پیسې دې برباد کړې؟

غلی وم، لنډه شیبه وروسته عمر وویل:

- زه ستا په ستونزه پوه یم، دا هرڅه د هغې زهرا له قصده کوې، ما لومړیو کې درته ویلي وو چې دا انجلۍ راته سمه نه ښکاري خو ته په مینه کې ړوند شوی وې

یوه شیبه غلی شو بیا یې وویل:

- غچ داسې نه اخیستل کیږي، خپل د ماسټر کارټ شمیره ووایه، څه مې ونه ویل، ماسټر کارټ مې ور وغورځولو شیبه وروسته یې زما موبایل ته یو اپلیکیشن ولیږلو ویې ویل:

- واخله په ۷.۹۹ ډالره مې واخیست ددې په واسطه یې پوره موبایل حیک کولای شې صرف یو پیغام ورته واستوه چې خلاص یې کړي، ټول موبایل به یې ستا واک کې وي

هيڅ مې ونهٔ ويل بړستن مې پر ځان کش کړه او ويده شوم، سهار وختي پاڅېدم عمر مې هم راويښولو خو نهٔ راويښېدو يو ځل يې بړستنې سر را وباسو ويې ويل:

- پرېږده ياره چې ويده شم تر ۳:۰۰ بجو ويښ وم

بړستن مې ترې را کش کړه او ايسته مې وغورځوله ومې ويل:

- ځان تيار کړه خوست ته ځو

يو دم عمر وويل:

- وروسته لهٔ دريو کالو ځې خيريت خو دئ، پهٔ دريو کالو کې د يو تش زنګ کور ته وهلی؟ نهٔ پوهيږې چې زهٔ او ته را تبنتيدلي يو

عمر د نهٔ تللو ضد وکړ، خو پهٔ زوره مې موټر کې کينولو وروسته لهٔ دريو کلونو خپل کلي ته روان وو

اوږد سفر ؤ، ماسپښين ورسيدو، کلي کې ډېرو خلکو نهٔ پيژندو ځکه موږ او زموږ څېرو ډېر تغئير کړی ؤ، عمر مې د خپل کور مخ ته لهٔ موټر ښکته کړ، زهٔ د خپل کور خوا ته روان شوم، لهٔ کور څو

متره ها خوا ودریدم، د کور مخ کې مې مورکۍ ولیده یو ماشوم یې غیږ کې ؤ، په الله مې توکل وکړ موټر ته مې حرکت ورکړ د کور دروازې سره ودریدم د لۀ موټر بښکته نۀ شوم، د موټر بنیښې توري وې مور ونۀ لیدم خو مور مې پۀ ماړه زړه ولیده سترګي مې ډکې شوې، ځکه دوی چې کوم د غریبۍ ژوند کولو او کوم ژوند چې ما لرلو ځمکه او اسمان یې توپیر درلود، څو شیبې وروسته لۀ موټر بښکته شوم، مورکۍ مې راته ځیر شوه شیبه وروسته یې پۀ ژړغوني غږ وویل:

- مستانه! زویه...

پۀ ژړا شوه...

څو شیبې وروسته یې وویل:

- راځه زویه دننه راشه، مور دې درته لوګۍ شي

دننه روانیدم، ومې ویل:

- مورې دا ماشوم څوک دئ؟

مورکۍ مې ماشوم په غېږ کې واخیست ویې ویل:

- ۳ کاله تیر شول، وړور د واده کړی دا ستا وراره دی

کور ته ددننه شوم، پلار مې په انګړ کې ناست ؤ، ویې ویل:

- ځوک راغلي؟

مورکۍ مې ځه ونه ویل، ځو ګامه مخکې ولاړم، د پلار لاس مې ښکل کړ، ومې ویل:

- ستا همغه بې کاره او روزګاره زوی مستان یم

پلار مې ځو شیبې غلی ؤ، شیبه وروسته یې ژړا کابو نهٔ کړه بې اختیاره اوښکې یې پر مخ روانې وې، په ژړغوني غږ یې وویل:

- ما وبښه زهٔ ستا ګنهکار یم

د پلار لاس مې کلک ونیولو ومې ویل:

- استغفرالله! خدای ته وګوره داسې مه وایه زۀ ستا اولاد یم تۀ پر ما پوره حق لرې

ورځ پۀ خوښۍ سره شپه شوه، ډوډۍ مو خوړله پلار ته مې وویل:

- پلار جانه! یو څه وایم خو نه بۀ پکې نۀ وایې

- ځار د شم زویه ووایه څه وایې؟

- پلاره کابل کې مې کور اخیستی، سبا بۀ هرڅه ټول کړو او نور بۀ هلته اوسیږو، د خرڅ او خوراک غم مۀ کوئ ترڅو ژوندی یم هرڅه زۀ کوم

پلار مې راسره خبره ومنله، سبا لۀ کورنۍ سره کابل ته راغلو، کور کې هرڅه ځای پر ځای شول زموږ کلي کې نیږدې کار نۀ کولو څو ورځې کیدلې خپل د ټولنیزو رسنیو حسابونه مې نۀ وو چیک کړي، ډېټا مې روښانه کړه ډېر نالیدلي پیغامونه مې وکتل، د پیغامونو مینځ کې د زهرا پیغام ۇ لۀ ډېرو مودو وروسته یې پیغام لیږلی ۇ، ومې کتلو لیکلي وو:

- تهٔ خو پهٔ هوا ګرځې، لهٔ هغه ورځې وروسته د بیا یو سلام هم ونهٔ لیږلو، یو ځل د ونهٔ پوښتل چې زما زړه کې څهٔ دي، درسونه لهٔ لومړۍ ورځې وروسته ځای پر ځای پاتې شول

یو بل پیغام یو ساعت وروسته راغلی ؤ:

- زهٔ درسره مینه لرم!

وروسته لهٔ هغه پیغام واټسپ بند شوی ؤ، پهٔ منډه ولاړم د زهرا د کور دروازه مې ټک ټک کړه څو شیبې پهٔ تمه شوم دروازه خلاصه نشوه، بیا مې ټک ټک کړه خو داسې ښکاریدل چې پهٔ کور کې څوک نشته وو، د یوه بل کور دروازه خلاصه شوه یو کس غږ کړ:

- څه شور د جوړ کړی، هغوی نشته

ور ومې کتل ومې ویل:

- چیرته تللي خبر لرې؟

- آه! نهٔ یې خبره یوازینی پیغله لور یې مړه شوه، خلک وایي ځان وژنه یې کړې

پهٔ سترګو مې تياره شوه، ژبه مې پهٔ ريښتيا ګونګۍ شوه، تر کوره پهٔ ډيرو ستونزو ولاړم، خونې ته دننه شوم او ځای پر ځای ولويدم، نهٔ پوهيږم چې څو ساعته يا څو ورځې بې هوښه وم، کله مې چې سترګې پرانيستې د کور پهٔ انګړ کې شور ما شور ؤ، د زهرا د پلار غږ مې واوريدو ويل يې:

- لهٔ ډېره وخته مې پام ؤ د مستان پرې نظر ؤ، زما لور ښه انجلۍ وه د مستان د بدو ارادو د ښکار کيدو پر ځای يې ځان وژنه غوره وګڼله، خو زهٔ يې نهٔ پريږدم لور ته مې انصاف ورکوم

غوصه وم د باندې ولاړم، يو لرګی پهٔ لاس راغی او د زهرا پلار مې پهٔ سر ووهلو پر ځمکه وغورځيدو زهٔ وارخطا له کور دباندې ولاړم، لهٔ هغې ورځې راهيسې زهٔ د غرو او رغو شوم پهٔ يوه ځای کې مې د زړه سکون نشته ؤ...

قومندان يې د سترګو اوښکې پاکې کړې، دباندې عسکر ته يې غږ کړ:

- سرتيريه! راشه پيالې يوسه

عسکر دننه راغی ويې ويل:

- قومندان صيب! مخکې مو وويل چې مزاحمت ونهٔ کړئ ځکه مې څهٔ ونه ويل خو مخکې لهٔ قومندانۍ زنګ راغلی ؤ ويل د زهرا قضيه وتړل شوه، پلار يې شکايت بيرته اخيستی...

- خو ولې؟

- وايي لور يې ځان وژنه کړې، په مستان باندې له تور لړولو وروسته يې خوبونه حرام شوي

شيبه وروسته مستان وويل:

- خو ولې يې ځان وژنه کړې؟

ددې خبرې ځواب بې له خدای د بل چاسره نه و، شايد ددې مينې پای هم دا و، د زهرا خبره په نړۍ کې هرڅه موقت دي، خو مينه

موقت کيدای نشي که ورته ورسيدې ټول عمر به خوشحاله وي او که ونه رسيدې نو ټول عمر به يې يادونه هره ورځ وژل کوي...

پــــــــــــای!

Ketabona | کتابونه
WWW.KETABONA.COM

له کتابونه ډاټ کام انلاین کتابتون څخه په وړیا ډول
په ډېره آسانه بڼه صفاء هراړخیز کتابونه ډاونلوډ کړئ!

www.ketabona.com

@Ketabona
www.ketabona.com
info@ketabona.com

TALK TO US
+93 767 616767
info@Ketabona.com